

at en Mand uſkyldig bliver miſtænkt for at være delagtig i en eller anden Brøde, kan ſkade hans borgerlige Stilling meget, og det kan ſke, uden at han har været underlaſtet Varetægtsfængjel, men det hører efter min Mening til den Slags Ting, ſom Staten ikke kan indlade ſig paa at give Erſtattung for. Derfor tror jeg ikke at kunne foretage noget i Anledning af dette Andragende. Men paa den anden Side kan jeg ikke have noget at erindre imod, at man, jaaledes ſom det er foreslaaet, henviſer det til Juſtitsministeren, for i alt Fald derigennem at give Manden en Slags Oprejsning.

Hvad Andragendet under Nr. 48 angaar, mener jeg, at der ikke i Henhold til Skifteloven kan tilkomme den paagældende nogen Erſtattung i Anledning af den begaaede Fejl, og jeg gaar ud fra, at der ikke kan være Tale om at paalægge Skifteforvalteren noget Anſvar i ſaa Henſeende, navnlig fordi den paagældende har ladet fatalia appellationis udløbe uden at paaante Reparitionen. Det er muligt, at der ved Paaante af Reparitionen i rette Tid kunde være blevet Spørgſmaal om at paalægge Skifteforvalteren perſonligt Anſvar for den begaaede Fejl, men efter den beſtaaende Lovgivning maa det antages, at Anſvaret for den begaaede Fejl er præſtriberet, naar fatalia appellationis ere udløbne, og de være udløbne, længe før dette Andragende blev indgivet. Derfor kan jeg ikke ſkønne, at der kan være Tale om nogen Erſtattingsfordring mod Retsbetjenten, ſom kan gøres gældende ad juridisk Vej, men i øvrigt kan jeg kun ſige, at jeg for ſaa vidt intet har imod, at man henviſer Andragendet til Underſøgelse, ſom jeg gerne ſkal tilvejebringe alle de Oplyſninger, ſom man maatte ønske om denne Søg, hvis man ikke finder, at de, der foreligge, ere tilſtrækkelige. Hvad jeg alſaa mener er fejlet fra Andragerens eller hans Sagførers Side i denne Sag, er ikke alene det, at den paagældende har ſamtykket i Reparitionen — thi det var jo muligt, at man kunde komme bort derfra — men navnlig, at man har ladet de lovbeſtemte Friſter udløbe uden at foretage ſig noget for at ſaa Fejlen rettet eller ſaa Regres for den.

Ordføreren (Buſt): Hvad det ſidſte Andragende angaar, ſkal jeg ikke komme ind derpaa. Jeg talter den ærede Miniſter, fordi han vil gaa ind paa at lade Sagen underſøge. Jeg har ogsaa opfattet det ſom et juridisk Spørgſmaal, og derfor glædede det mig, at det ærede Medlem fra Stubbeſjøbing (N. S. Larsen) optog det. Det kan jo være, at man ved Miniſterens Underſøgelse kan komme til det Reſultat, at ſelv om de ſtve juridiske Former ikke ere blevne overholdte, er den væſentligſte Fejl begaaet af den paagældende Retsbetjent, og at han ikke har gjort ſin Pligt, og det er da ikke mere end billigt, at han ſaar en Næse derfor. (Berg: Det kan Manden ikke leve af.) Nej, det kan han ganſke viſt ikke, han kan heller ikke leve af de ſaa Hundrede Kroner, men det er hans Ret; der er Tale om. — Hvad det første af de to Andragender angaar, talter jeg den ærede Miniſter for, at han er enig i, hvad jeg udtalte, at vi vilſe give Manden Væresoprejsning fra Tingets Side ved en Henviſning af hans Andragende til Miniſteren. Naar den ærede Miniſter ſagde, hvad jeg ogsaa omtalte, at § 9 i Loven om Erſtattung for Varetægtsfængjel med Forrædt blev affattet, ſom den er blevet, og at man vidſte, hvad man gjorde, da man vedtog den, er det jo ganſke rigtigt, at vi efter Loven ikke kunne give denne Mand Erſtattung. Som den ærede Miniſter udtalte, kan man ikke ſige, at 17 Dages Fængjel er nogen lang Fængjelsſtraf, men den Ulykke, der er kommen over Manden derved, er meget ſtor. Man kan give ham Erſtattung uden for Loven, og det forekommer mig, at den ærede Miniſter viſiterer ikke ſtort ved at ſtille ſig venlig dertil, hvis Tinget i ſin Tid maatte finde Anledning til at opføre et Beløb til denne Mand. Vi have jo mange Tilfælde, hvor Miniſteren har villet nægte ſaadant, men naar Tinget har ønsket det, er Miniſteren gaaet ind derpaa, og derved har Miniſteren ſikret ſig, at det ikke kan ſke uden ved ſærlig Velvilje fra Rigsdagens Side. Derved kan Manden rimeligviſ ikke ſaa ſtøndmiſt Oprejsning, men derſom han blot ſaar et lille Beløb, om det ſaa kun er 50 eller 25 Kr., vil det dermed være givet, at det er anerkendt, at der er blevet gjort ham Uret.